

følger af sig selv, thi det ligger ligefrem deri, at man derved vilde muliggjøre, at der ikke blev nogen Interesse i de paagjældende Kommuner for at oprette Selvhjælpsforeninger, og det er jo Maalet for Loven, at de skulde opstaa trindt omkring. Bestemmelsen i § 5 om, at man kan faae et ligesaa stort Tilskud — Tilskudet er begrændset til 40 Ore pr. Individ — af Statskassen, er altsaa en ligefrem Overgangsbestemmelse. Naar vi have sat 40 Ore pr. Individ, er det begrundet deri, at en Kommune af Mellemstørrelse f. Ex. paa 1,500 Indbyggere vil derved af Statskassen faae til sit frivillige Fattigvæsen 300 Rd., det er jo til dette Formaal 600 Rd., naar den selv tilskylder 300. Det turde komme den Sum noget nær, som overhovedet vil være passende, og som der overhovedet er Brug for til dette Formaal. I det Hele vil, naar samtlige Kommuner i Landet, hvad der naturligvis ikke kan være Tale om, ville benytte sig af denne Ret, der af Statskassen blive givet et Tilskud af noget over 600,000 Kr. Nu er det vort Haab, at der i denne Mellemtid af 5 Aar — og man kan vel ikke tvivle derom, thi Kommunerne selv vilde have allermeest Interesse deri — vil opstaa enten Alderdoms- eller Sygekasjer. Nu ser jeg nok, at Mindretallet siger i sin Betænkning, at den Udjevning, som vil komme tilstede efter Mindretallets Forslag, ikke har megen Betydning, thi siger Mindretallet, det er ingenlunde sikkert, at man kommer de mest bebyrdede Kommuner til Hjælp, idet det, selv om de paagjældende Kasjer oprettes i Kommunerne, ikke derved er givet, at Individerne vilde træde ind i dem (Singer så Lev: Ja!). Ja, det ser jo ved første Blik rigtigt ud, men er dog i Bund og Grund meget urigtigt; det hviler paa en meget overfladisk Betragtning. Jeg skal med et Par Ord — jeg tror ikke, der behøves mange Ord — godtgjøre, at det er saa. Man kunde sige: Ja, er det ikke saa, at selv om der i en Kommune oprettes Selvhjælpskasjer, saa er det dog ikke givet, at de ville træde ind i dem, thi det er ingenlunde sagt, at de paagjældende Individuer have Lyft til at give Penge til en saadan Kasse; men saa vil jeg dertil svare, at saa maa Individerne være sunkne i en Grad, om hvilken vi ingen Foresikling kunne have. Thi vel kan man sige, og det giver jeg Ret i, at der er mange Individuer, som ikke bryde sig om de politiske Rettigheder, der er altsor mange Individuer, der bryde sig for lidt om det og Nogle slet ikke, men vi maa lægge Mærke til, at her ikke er alene Tale om de politiske Rettigheder, her er Tale om de borgerlige, og naar man paastaar, at Individerne ere sunkne saa dybt, at de ikke bryde sig om nogen Selvtændighed, og ikke om at have Noget, de kunne kalde deres Eget, saa paastaar jeg, at det ikke er Tilfeldet. Der kan naturligvis være Nogle, der ere sunkne saa dybt, men de Allerfleste ere det ikke, saa de ville anstrenge sig for at blive ved at være Giere af

Noget, for at blive ved at have Myndighed, selv om det er en lille. Vil man sige, at Muligheden ikke kan negtes at være tilstede i enkelte Kommuner, saa svarer jeg dertil, at saa fengter jeg for, at disse Kommuner selv ere noget Skyld i, at Tilstanden er en saadan; thi saa have de sikkert ikke gjort, hvad de burde gjøre, hverken for Opdragelsen eller for de Fattiges Vel paa andre Maader, og saa maa de tage Skade for Hjemgjæld. Men det er ganske vist kun enkeltvis, at det er saaledes —, saa jeg hævder fremdeles, at der ad den Vej, som Flertallet foreslaar, vil komme en Udjevning tilstede af den allernaturligste Art. Jeg kommer dernæst til den anden Indvending, som blev gjort, og som var rettet mod Lovforslagets § 3. Man sagde, at det ikke ved denne Paragraf var givet, at det netop vilde komme de Individuer til Hjælp, som haardest trænge dertil. Mindretallet har vel indrømmet, at der er stet Forbedring, men det hævder, at det ikke er en saadan Forbedring, at Lovforslaget er blevet antageligt, og det tilføjer, at den loobestemte Trang er ensbetydende med den faktiske. Jeg vil dertil svare, at jeg ikke vil negte, at der kan være ganske enkelte Tilfælde, hvor det ikke er saa, at den loobestemte Trang er ensbetydende med den faktiske, men jeg henstiller dog til det høie Thing, om det virkelig ikke vil mene, at Familier som de, der ere nærmere beskrevne under Nr. 1 i § 3 i det stillede Udsættelsesforslag under Nr. 6, Familier, der her i Kjøbenhavn ikke have en Indtægt af over 300 Rd. eller 600 Kroner, og Familier paa Landet, der ikke have over 400 Kr., staa paa en saadan Grændse, at det virkelig ikke er farligt, at de faae denne lille Hjælp. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at der i det af os stillede Udsættelsesforslag, som jeg iøvrigt udsørligere skal begrunde, udtrykkelig er sagt, at i disse Summer skal den af Forsørgelsesanstalten ydede Understøttelse være medindbefattet. Man kan altsaa ikke mere komme og sige, som det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) sagde ved denne Sags 1ste Behandling, at Folk jo kunde lægge deres Formue an deri og paa den Maade tilnægne sig en Hjælp af Statskassen. Det kan man ikke mere sige; thi dels er Understøttelsen indbefattet i de nævnte Summer, og dels er i vort Udsættelsesforslag sagt, at Hjælpen kun maa have en vis lille Størrelse, nemlig henholdsvis for enkelte Personer og for Familier 40 og 80 Kr. Naar jeg før indrømmede, at det ikke var aldeles utænkeligt, at der kunde være Tilfælde, i hvilke — uagtet den fastsatte lave Indtægt — den loobestemte Trang ikke var ensbetydende med den faktiske, saa maa jeg ved Siden deraf meget bestemt hævde, at netop det, at der har været en saadan Udsigt tilstede som den, vi ville skaffe tilveie efter § 3, har rimeligvis for mange af de Familiers Vedkommende, som der her bliver Tale om, gjort, at de i deres Kamp have